

НАМ ПИШУТЬ

Я ХОЧУ ЗРОБИТИ СВОЮ КРАЇНУ КРАЩОЮ

**Погані новини - час летить,
хороші новини - ти пілот!**

Учениця районної гуманітарної гімназії Тетяна Савчинська (на фото ліворуч) торік перед від'їздом для стажування у США обцяла написати у «Гомін». Після акліматизації за океаном млинечанка надіслала листа до газети.

Я і моя американська сім'я на березі океану

Легко побачити початок, набагато важче побачити кінець. Я пригадую зараз із ясністю, від якої стискається серце, коли розлука почалася для мене, але не можу схопити момент, коли вона закінчилась і я опинилася на порозі широко відчинених дверей до іншої країни. І коли переступила цей поріг, то не просто нова країна - цілий новий світ розкрив свої обійми переді мною. Хоча моя дорога не була рівною - широкою протягом всієї подорожі, вона все ж таки привела мене до давно поставленої мети - набути знань і досвіду, щоб зробити свою країну кращою!

Із першого дня у країні свободи і посмішок слово "Америка" стало синонімом до слова "можливості". Тому що за короткий проміжок часу я змогла реалізувати себе у всіх сферах, які цікавили. Хоча й зрозуміла, що все вимагає багато часу, зусиль і терпіння, але результат засліплює всі перешкоди.

Тут уряд створив усі умови для розвитку молоді, і що навіть важливіше - розвитку в правильному напрямку. Для людей мого віку, вважаю, найбільшу роль у формуванні особистості відіграють вчителі, бо саме вони дають нам впевненість у власних силах або ж формують комплекс неповноцінності, як тавро на все життя. Мене Бог безмежно благословив з абсолютно всіма моїми вчителями як удома, так і в Штатах. В американській школі є безліч можливостей реалізувати себе. Окрім обов'язкових дисциплін, я обрала для себе журналістику, джазовий ансамбль і теніс. Завдяки підтримці своїх вчителів повірила, що можу досягти своєї мети і реалізувати себе, хоча перебуваю в чужій країні і розмовляю чужою мовою. Америка навчила мене одній істині: люди досягають успіху, коли хтось, кого вони поважають, вважають, що вони "можуть". Якщо вчителі очікують від учнів наполегливості і старанності, то вони їх обов'язково проявлять! Як результат - той, хто хоче і вірить в успіх, досягає більше, ніж той, хто просто має здібності і обдарування. Як на мене, то кожен навчальний заклад має бути побудований за такою схемою, тому що взаємоповага і взаємопідтримка між вчителем і учнем є запорукою успіху обох!

На жаль, поки що я не бачу розвитку нашої системи освіти в цьому напрямку. За роки радянської влади українці звикли, що ними керують як однією групою людей, які повинні мати однакові потреби й інтереси. Як висновок - через 17 років після падіння Радянського Союзу ми все ще не відповідаємо за свої вчинки, бо чекаємо, що

незабаром прийдуть вказівки, який крок зробити наступним. Теорема дуже проста: я не приймаю рішення - я не відповідаю за нього, що, безперечно, є наслідком "колективного" мислення. Тому учні в школах не розуміють, що вчать для себе, а не для оцінок у журналі. Маючи змогу детально проаналізувати і порівняти систему освіти в США та Україні, з сумом роблю висновок, що наша система освіти не готує фахівців, які готові працювати і вдосконалюватися на благо своєї країни.

Але я не хочу концентрувати свою увагу на недоліках України і перевагах Америки, тому що мені страшенно боляче визнавати, скільки всього потрібно ще зробити, яку довгу дорогу доведеться пройти, щоб жити достойно, на що всі ми, без сумніву, заслуговуємо.

Цікаво, що станом на 2007 рік американським урядом була зафіксована найбільша кількість віз, видана іноземним студентам по обміну, - понад 600 000, що на 10% більше, ніж минулого року. Чим приваблює молодих людей Америка? Я думаю, що "американська мрія" є чимось значно більшим, ніж так зване словосполучення. Це, власне, можливість і свобода, які дозволяють всім громадянам досягнути поставлених цілей завдяки наполегливій праці і самовіддачі. Тобто, якість життя залежить від твоєї здатності працювати, а не від того, яке місце ти посідаєш у суспільстві. Мене особисто цей факт вразив найбільше, бо у нас, щоб мало заробляти, треба багато вчитися, і навпаки...

Але ж усім відомо, що ми, українці, найрозумніші, найпрацьовитіші та найнаполегливіші у досягненні своїх цілей! Ми маємо найродючіші у світі чорноземи, у нас не буває страшних землетрусів, цунами, вітровіїв, засух чи затяжних дощів, тут не вогнедишні вулкани і люди не гинуть від великих повеней, тут м'який, помірний клімат. У нас є степи, гори, ліси, ріки, озера, моря; тут добрі, ширі, життєрадісні, веселі, працюючі, талановиті, геть невоєвничі люди, які живуть в гармонії з природою, моляться Богу, вирощують зерно і завжди знаходять вихід з будь-якої ситуації. Бо ми завжди знали, що яскрава веселка з'являється навіть після найдовших дощів! Ми ж українці - віра і надія завжди живе у наших серцях. Я вірю, що спільні зусилля на благо нашої країни приведуть нас до кращого життя.

**Таня САВЧИНСЬКА,
Флорида, США, 2008 рік.**